

saar vil jeg gjøre ham opmærksom paa, at, da de fleste Præsteembeder ville blive lønede saar laar, saar vil det blive Reglen, at de ældste Præster samles i de største Embeder, og at Alderstillægene altsaa i en overvejende Grad ville komme de største Embeder til gode og ikke de lavere. Man vil selvfølgelig ikke forhindre hyppige Flytninger ved at vedtage Folkethingets Forslag. Forskjellen imellem de af Udvalgets Flertal anbefalede Lønninger indbyrdes bliver i Virkeligheden endog noget mindre end Forskjellen efter Folkethingets Forslag, idet de mindste Præsteembeder efter Flertallets Forslag blive paa 1,300 Rd., og en stor Del af Embederne vil falde paa mellem 1,300 og 1,900 Rd., saar at den Forsæelse, der vil opnaas ved en Flytning fra et mindre Embede hen til et større, paa ingen Maade vil være betydelig og nogenlunde vil opveies ved det Alderstillæg, som af Flertallet netop foreslaas bevilget de lavere lønede Embeder, naar Præsterne forblive i det samme Embede i et Antal af 5—10 Aar.

Jeg skal endnu kun gjøre en eneste Bemærkning med Hensyn til den af Flertallet foreslaaede § 8 om Offer. Den er aldeles ligegyldende med den samme Paragraph i det Forslag, der forlod Landstinget i afvige Forsaar. Den bestemmer nemlig, at Størstedelen af de kirkelige Handlinger, de saakaldte ministerielle Handlinger, ikke maa betales med nogetombest Vederlag, og at det kun for to saadanne Handlinger, nemlig Konfirmationsforberedelse og Ugtevielse, er Præsterne tilladt at modtage, hvad der frivillig gives dem. Personlig er jeg ikke tilfredsstillet ved denne Bestemmelse. Jeg tror, at det vilde være rigtigere kun at indrømme Vortagelsen af al Pligt til at offere i Kirken saavel ved Høitider som ved kirkelige Handlinger, og derimod at tillade Præsten at modtage, hvad Menighedens Medlemmer forresten maatte finde det rigtigt at yde ham, uden altsaa at foretage nogen Afgrænsning eller at gjøre nogen Forskel mellem de forskellige kirkelige Handlinger.

Det forekommer mig, at man ved et Forbud som det nævnte kun besværer gjenfærdig, og at den, der vil give Præsten Noget, alligevel kan give ham det uden at hense det til den bestemte kirkelige Handling, saar at man ikke ved Forbudet opnaar, at der ikke fremtidig ydes Præsten Gaver. Heller ikke tror jeg, at det vilde være rigtigt, hvis dette blev opnaaet; thi det er den eneste Maade, hvorpaa et Sagn, som efter Indtægterne af samme hører til de mindre, kan vente at beholde en Sjælesørger, som det er tilfreds med, at det nemlig frivillig yder ham Noget ud over, hvad hans Løn er. Smidlertid indrømmer jeg, at, naar vi tørrigt blive staende ved det, som vi ifjor vedtog, vil det maaske ogsaa være rigtigst foreløbig at bevare § 8 uforandret, medens det, da Sagen jo ikke vil være bragt til Ende med denne Forhandling, maaske senere kan gjenoptages til Drøftelse, om Paragraphen ikke kan faae en heidigere Form. Det er derfor kun et Forbehold, som jeg for Diebstiftet tager for mit personlige Vedkommende, idet jeg tørrigt anbefaler den nævnte Paragraph som alle de andre i Udvalgets Flertals Forslag til at vedtages af det værede Thing.

Erhætte: Ja, det er jo Thingets Medlemmer bekendt af Betænkningen, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgets Flertal i denne Sag, men tilraader Landstinget at stemme for Forslaget, som det er overfærdt fra Folkethinget, da jeg har den Mening, at Forslaget hviler paa et godt og sundt Grundlag, hvorpaa det efter mit Sjøn kunde være bygget videre, naar man vilde være gaaet ind derpaa her; jeg skulde iallsald have været villig til at gaa ind paa Ændringer. Jeg har ikke i Udvalget viist mig saar streng, som det ser ud til i Betænkningen. Jeg kom i Udvalget frem med et Forslag, nemlig det, der blev vedtaget i Folkethinget ved eneste Behandling i sidste Samling. Jeg troede, at man ved at gaa ind derpaa, vilde være kommen Folkethinget nærmere end ved at tage Noget, der ligger